

SLNIEČKO 8

Juraj Raijman

ČÍTANIE

O MALOM ROBKOVI S VEĽKÝMI UŠAMI

Bol raz jeden Robko, ktorému sa spolužiaci smiali, že má veľké uši. Je pravda, že Robkove ušiská boli prekvapivo veľké, ale ešte väčšia je pravda, že vysmievať sa niekomu kvôli ušiam je naozaj, naozaj, naozaj veľmi nevkusné.

Jasné, že Robka to trápilo. Myslím ten výsmech, nie samotné uši. Tie mu problémy nespôsobovali. Naopak, viackrát sa mu veľmi zišli. Za slnečných dní pod nimi vládol príjemný chládok, a keď sa rozpršalo, dali sa použiť ako dáždnik. Keď ho mama poslala do obchodu, nepotreboval tašku. Zroloval si uši ako kornúty a v pohode v jednom odniesol päť kíľ zemiakov a v druhom rovnaké množstvo iných potravín. Alebo keď sa v noci odkopal a perina sa mu skĺzla na dlážku, nemusel ju dvíhať. Jednoducho sa zabalil do vlastných uší a sladko spal až do desiatej. Ak, pravdaže, nemusel vstávať do školy.

Nedá sa povedať, že by mal Robko školu rád. Veď ani vás by nebavilo chodiť niekam, kde sa vám stále ktosi vysmieva.

„Pozrite, plachetnica!“ pokrikovali naňho posmievačikovia.

„Ušaté torpédo!“ rehotali sa, akoby na tom bolo čosi vtipné.

„Choď k holičovi, nech ti ich pristrihne!“

Aby Robko zvládol školskú dochádzku, naučil sa posmievanie nepočúvať. Ako keď ladíte rádio a nepáči sa vám, čo hrajú

na jednej stanici, naladíte si inú. A takto Robko ladil svoje uši a počúval iba to, čo bolo pekné. Cinkanie slnečných lúčov, keď dopadnú na zvlínenú hladinu jazera, šuchor motýľích krídel a ich tichý spev. Počul dokonca aj farby a vône, i to, keď kvety s puknutím otvárali kalichy. Svojimi neobyčajnými ušami zachytil štebotanie lastovičiek vracajúcich sa z teplých krajín, keď boli ešte len na polceste kdesi nad morom. Robka už vtedy hrialo pri srdci, že onedlho príde jar. Vďaka svojim výnimočným ušiam počul veci, ktoré nik iný počuť nemohol, a preto sa Robko na ich neprimeranú veľkosť nikdy nestožoval. Veď kto určuje, aká veľkosť je primeraná?

Čas plynul a deti rástli. Bežné deti najlepšie rastú cez prázdniny, ale malý Robko usilovne rástol aj vo všedný deň. Jeho ruky a nohy, hlava, ramená, kolená i palce postupne dobiehali uši a tie už na jeho hlave nepôsobili tak obroviťánsky. Z malého Robka totiž vyrástol taký veľký Robo, že bolo jasné, že je to naozajstný obor. Koncom povinnej školskej dochádzky meral vyše dvadsaťjeden metrov, čo je dosť aj na stavebný žeriav. Ale k jeho ušiam bola táto výška konečne akurát a nikomu už ani len nenapadlo, vysmievať sa mu. Veď kto by mal odvahu posmievať sa obrovi?!

Teraz by sa mohol obor Robo všetkým pomstiť. Vrátiť im ich nepekné správanie, rozpučiť ich malíčkom, alebo im dať frčku ukazovákom, až by leteli do vesmíru, rozpleštili sa o Mesiac, a on by sa im mohol od srdca vysmiať.

Ale obor Robo nič také neurobil. Vedel, že slabším sa posmievaajú len úbožiaci. Naopak. Ku každému sa správal priateľsky a s úctou. Kto potreboval, našiel u neho vždy pomoc a ochranu, pretože práve to robí človeka naozaj veľkým.

Štefan Moravčík

NA JARNOM SLNIEČKU

Slniečko

Slniečko, naše srdielenko!
Vtáčik ho víta,
píska tenko:
Ahoj, chlpáči!
Ahoj, školáci!
Nech sa vám dneska
v škole zapáči!
Nech sa dnes ani
mráček nemračí!

Vrabčí kúpeľ

Vrabčiak si perie
na ceste perie.

„Vaňu si kúp
a v tej sa kúp!“

V mláke sa omyl
a zvolal: „Omyl!“

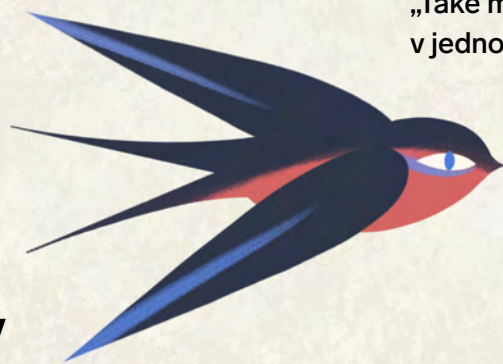
Prach je moje všetko,
vedel to už dedko!“

Lastovičky

Ježiškove milé vtáčky,
naše lastovičky,
posadajte si na drôty
ako na stoličky.

Zaštebotajte nám,
tydli-tydli,
nech v našom dome
radosť sídli!

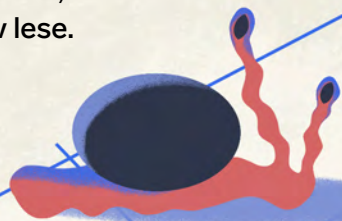
Slimák

Pomaly ďalej zájdeš –
slimák hovorí
a mieri rovno do hory.

Príde jeseň, potom zima,
on si to však málo všíma.

Ponáhľ'a sa pomaly.
Kým sa do cieľa dovalí,
iní prejdú kilometre –
on si ledva oči pretrie...

Pomaly sa nesie,
o rok bude v lese.

Bibolienka

„Bibolienka, bibolienka,
čo sa v tebe tají?“
„Také meno nám, snežienkam,
v jednom kraji dali.“

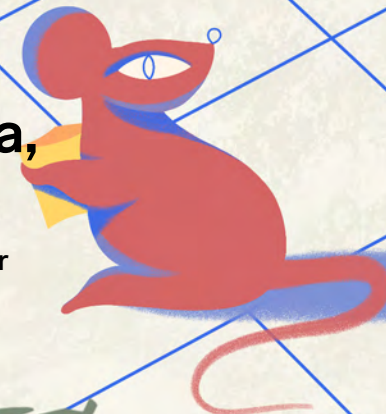
Chvastúnka

Chvastala sa veвериčka
vždy, keď prišiel hosť,
že nik nemá ako ona
chvályhodný,
siahodlhý,
nekonečný
chvost!

Čierna mačka, biely kocúr

Čierna mačka, biely kocúr
len čo ráno zahrnocú,
hneď prebudia celý dom.
Rozlúčte sa, veľkí, malí
s fantastickým snom!

Snežienka

Snežienka sa spýta lesa:
„Máš tu voľné?“
a hneď celá vyhrnie sa
z tmavej kôlne
zo zeme.
Už si po ňu
ideme!

Babie kľúče

Babie kľúče –
tak vraveli
prvosienke
ľudia starí,
lebo otvárala
cestu jari.

Hody

Kocúr nie je doma,
myši majú hody –
bežia do kuchyne,
preskakujú schody:

„Jedzte syry, dajú sily!“
tak tie myši dubasili.

„Jedzte syry, oriešky,
plňte nimi peliešky!“

Kamaráti,

rase je ako minulí rok apríl a šeci sa bláznia, no viete vi čo? Ja som si povedal - už nikdy riadne vyhlomenný! Očaj! ~~Budem~~ Budem sa dobre učiť a bi mali zo mňa mama s tatou radosť a potom so mňa bude možno aj ~~paráda~~ pár prezident čo nosí oblek a na krku takú farebnú ~~šliu~~ šliu.

3. Keby som bol prezident tak bi som namiesto škvol dal postaviť ihriská a bazény a ~~trampolíny~~ trampolíny a šmyklárky a futbalové bránky. A na obed by boli ~~sládky~~ sládky patené buchty a šúľance a ZAKÁZAL by som najčiniteľnejšiu polievku so syrom ale kecup bi bol všade a bol by ZADARMO. MŇSAM!

ŠKOLA

2. Takí prezidenti čo to má fajno lebo si ho šeci fotia a nájajú mu koláče a cigárky a ~~parádu~~ nemusi chodiť do školy. A aj keby mu niekto povedal že do tej školy musí, tak bi mohol všetky školy hneť aj zrušiť a bolo bi hošoro.

A mal by som aj ochronkátov čo bi ma fšade strážili a oni by porvine museli skákať vo farebných lopsičkách a šmykať sa a možno bi museli z toho skákania v loptidržákoch robiť ~~aj~~ aj skúšky! No ale to už je zase trochu ako škola všakano? Tak to asi nechám tak a načej dačo vyparatím. Čo vinaso kamaráti?

Váš Joško Mlnička

SRDCE
NA MIESTE

DVA STOLY POD INOVCOM

Moje srdce je na správnom mieste tam, kde ide od radosti vyskočiť z hrude. Tam, kde sa trepe ako bláznivé. Búcha opretek. Aj tu, kde som teraz, je na mieste. Tu – za mojím pracovným stolom. Chcel som napísať písacím, ale keďže za ním aj maľujem a ilustrujem knihy pre deti, a niekedy aj pre dospelých, tak ho radšej volám – pracovný. Pre deti však píšem radšej... Lebo.

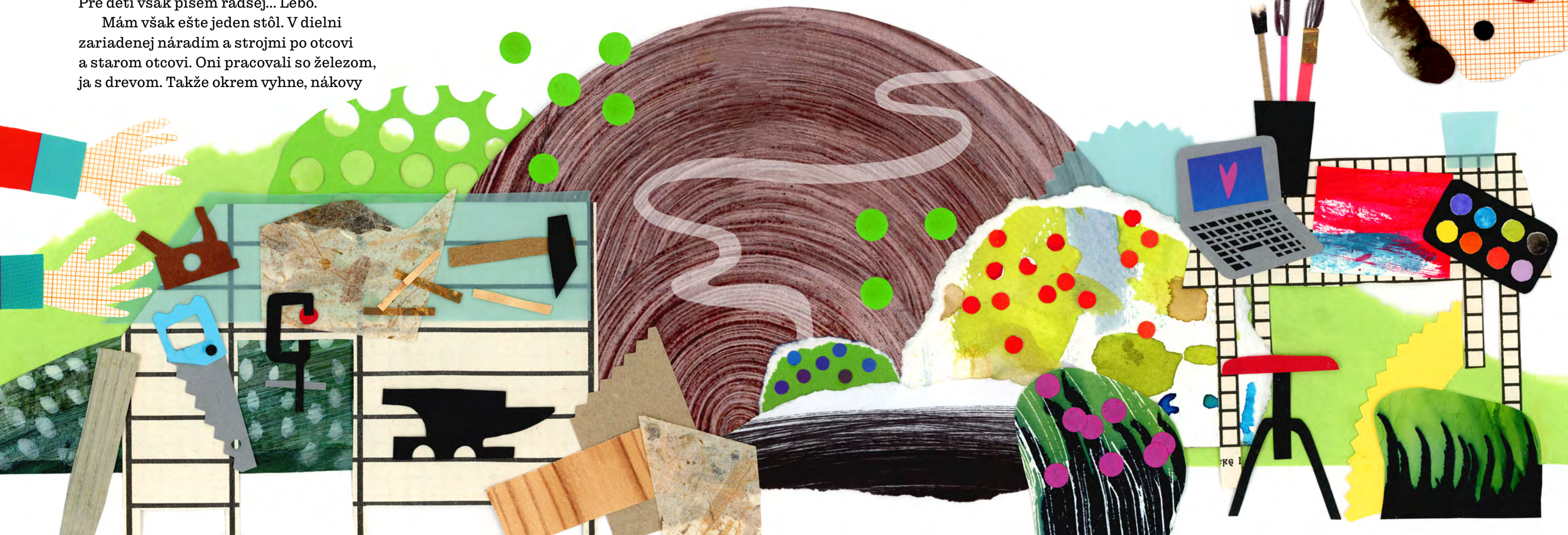
Mám však ešte jeden stôl. V dielni zariadenej náradím a strojmi po otcovi a starom otcovi. Oni pracovali so železom, ja s drevom. Takže okrem vyhne, nákovy

a zvaračky tam mám aj hoblíky, pítky a dláta – nástroje, ktoré z kusa dreva vedia urobiť hračku, bábku alebo sochu. Tam odдыхujem hlavou a pracujem rukami, keď sa unavím za tým prvým pracovným stolom.

No a oba tie pracovné stoly sú v jednej malej dedine v údolí pod horami. Hora nad údolím sa volá Inovec a vidím na ňu

z okna. Nie je to najvyššia hora na svete, ale je pekná. V každom ročnom období má inú farbu, lebo na nej rastú zmiešané lesy. Rastie v nej veľa lesného ovocia, napríklad jahody, maliny, černice, čučoriedky a brusnice. Ale aj drienky, jarabina, hloh a čerešne vtáčnice. A gazdovia a gazdiné pred dávnymi rokmi, keď ešte hospodárili na lazoch roztrúsených po jej úbočiach, vysadili aj riadne ovocné stromy – slivky, jablone, hrušky, oskorusu a orechy. Teda tie veľké, ktorým sa hovorí vlašské. Vedeli ste, že vlašský znamená to isté ako taliansky? Naši starí rodičia totiž obyvateľom Apeninského polostrova hovorili Vlasi. A od nich sa k nám rozšírili aj vlašské orechy. Rastú tu však aj lieskové oriešky, takže každému zvedavcovi je jasné, že veвериček je u nás habadej.

Dospelí si myslia, že som teta spisovateľka, lebo sa volám Hana. Lenže ja som aj Naglik. Meno Hana napríklad nosia v Indii ťažné somáre. Ja ho používam pri tvorbe pre deti, aby si ju nemýlili s písaním pre pandrákov-dospelákov. A ešte preto, lebo je veľmi pekné, a pekné je najmä preto, lebo tak sa volá moja mama. Tak, a teraz som vás už trochu domotal. Pravdou však je, že som pre vás napísal knihy Ester a Albatros, Ester a Turáci, Mikuláš, Ježiško a iné komplikácie a Ježko a iné prskavky. Knihy som si ilustroval sám a získal som za ne niekoľko ocenení.

Už som vám povedal, že ten kopec sa volá Inovec? A že konáre stromov, ktoré rastú až po jeho samý vrchol, sú od skorej jesene do neskorej jari pokryté námrazou, ktorej sa hovorí inovat? Myslím, že nebude ťažké uhádnuť, prečo sa tento kopec tak volá. Mám ho rád aj preto, lebo v lete sa bicyklujem v lesoch pod jeho vrcholom a v zime zase bežkujem. Takže už ste prišli aj na to, prečo mi tam srdce búcha ako splašené.

Možno mám tieto miesta rád preto, že som vyrastal v malej dedinke pod horami. Z nášho dvora bolo vidno naľavo Kráľovu hoľu a napravo celý masív Vysokých Tatier. No a o týchto horách platí to isté, čo o Inovci, len každú jednu vec si musíte vynásobiť dvoma, okrem veвериčky. Tú keď si vynásobíte tridsiatimi, vyjde vám – medveď. A to platí aj o radosti, ktorú mám, keď tie kopčiská vidím. Nevídam ich tak často, ako by som chcel, ale to mám za to, že som z rodnej dediny pred mnohými rokmi odišiel do školy. Viem, nemusel som, ale niekedy nie je na škodu vystrčiť nos z rodnej

doliny. Aj hlúpy Jano to urobil a ako sa mu to vyplatilo!

Keď sme už pri tom cestovaní, tak sa priznám, že moje srdce sa cíti byť na správnom mieste všade tam, kde stretlo zaujímavých ľudí. Ľudí, ktorí sú na svoje domovské miesto nielen hrdí, ale urobili preň aj niečo užitočné. Keďže som aj učiteľom a režisérom, takých ľudí som stretol v Bánovciach nad Bebravou i v Bratislave. Dokonca aj v ďalekom Afganistane v Kábule, kde sa študenti učili na univerzite robiť dobré reportáže o svojej vojnu skúšanej krajine. To isté som neskôr zažil v ukrajinskom Lvove. Takých ľudí som stretol aj v New Yorku a Tokiu, kde som hostoval s divadlom.

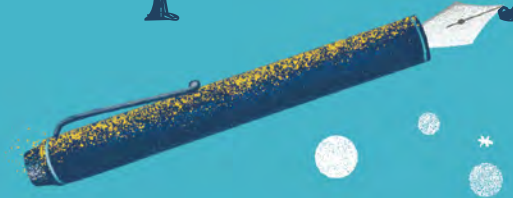
Potom sa moje srdce upokojilo, lebo som si sadol do vlaku, lietadla i na loď a pobral som sa domov. Do tej svojej pracovne, a tam to už poznáte. Lebo zo všetkých tých zaujímavých miest som dokázal mať radosť najmä preto, že sa mám kam vrátiť. A vy už viete kam, bim-bam.

režisér = umelecký vedúci tvorby divadelného predstavenia alebo filmu
Kábul = hlavné mesto Afganistanu

SÚŤAŽNÁ OTÁZKA
Napište nám, aký strom k nám kedysi pricestoval z Talianska.
Odpovede posielajte do 25. apríla na adresu: Slniečko, Slovenské literárne centrum, Nám. SNP 12, 812 24 Bratislava
alebo na e-mail: slniecko-sutaze@litcentrum.sk.
Z autorov správnych odpovedí vyžrebujeme troch a odmeníme ich peknou knihou. Ostatných zaradíme do koncoročného žrebovania o slniečarský bicykel.

Zápisník jedného chlapca

Dedova opravdivá kozmonautická prilba

Ja vás aj tak nepočujem môžete si kričať koľko chcete lebo som si nasadil dedovu opravdivú kozmonautickú prilbu a keď budem chcieť tak ma prilba vezme ďaleko k dedovi kde vás nebudem ani počuť ani vidieť.

Z pripravovanej knihy Zápisník jedného chlapca, ktorá vyjde tento rok vo vydavateľstve FACE s ilustráciami Kataríny Ilkovičovej.

Hviezdy k mojej izbe

Snáď mi Správca vesmíru dovolí nazbierať si pár hviezd a nalepiť ich na steny nášho domu aby rodičom zasvietili smerom k mojej izbe.

ÚLOHA
Skúste do básní doplniť interpunkčné znamienka. Myslite si, že sa tým zmení význam niektorých veršov?

jeden verš = jeden riadok v básni

DETI
V ZELENO

BLÁZNIVÝ APRÍL

Apríl je nestály mesiac. Zima sa strieda s jarou, sneh s dažďom. Ako šibnutím čarovného prútika sa zazelená les. Prilietajú k nám najviac sťahovavých vtákov. Aj lastovičky a bociany z Afriky. Na južných slnkom prehriatych svahoch sa objavujú chránené hlaváčky jarné.

Na kameňoch sa vyhrievajú jašterice, zo zimných úkrytov vyliezajú hady. Vychudnutý ježko si po zimnom spánku hľadá pod zub dážďovky či slimáky. Neuškodí mu ani jedovatý hmyz, žihadlá včiel a ôs, ba ani hadí jed.

Kresťanská Veľká noc

Od piateho storočia sa u nás svätí kresťanská Veľká noc. Zelený štvrtok – posledná večera Ježiša s učeníkmi, Veľký piatok – jeho ukrižovanie, Biela sobota a Veľkonočná nedeľa – Vzkriesenie. Pondelok nie je kresťanský sviatok, ale najveselší deň Veľkej noci. S oblievačkou a šibačkou. Vajička farbíme v nedeľu.

+

Na Juraja sa rodí jar

Poznáte cesnakovú žabu?

Okrem morí a púští stretneme žaby všade. Skokany sú majstrami v skákaní. Rosničky dokážu meniť farbu tela a v korunách stromov vycitajú množstvo hmyzu. Kunky spoznajú podľa žltého alebo červeného bruška.

Hrabavka škvrnitá je výnimočná tým, že sa dokáže zahrabať až do metrovej hĺbky a zo zeme vylieza až v noci. Výlučkou jej kože vonia po cesnaku. Jej žubrienky sú trikrát väčšie než dospelé žaby. Užitočné ropuchy zas vylučujú z kože jedovatý sliz. Oblepujú ním aj vajička nakladené do vody. Odpudzujú ním ryby, ktoré by ich mohli zožrať.

Na jar sa žaby náhli k vode naklášťať vajička. Cez rušné cesty vybudovali ochránari záchranné tunely alebo zberné miesta, aby im zachránili život.

Zabudnuté remeslo

Košikárstvo je jedno z najstarších remesiel. Tam, kde nebolo dosť prútia, pletli ľudia aj z čerstvého dreva a koreňov stromov. Štiepali ich nožom na tenké prúžky – luby a vypletali nimi koše. Ak boli luby tvrdé, napařili ich nad pecou alebo v pahrebe, aby ich mohli tvarovať. Vypletali nimi ploty, vyrábali rámy na sušenie ovocia či opálky. Opálky sú pevné polkruhové alebo oválne košíky s tvrdým okrajom bez rúčky. Kostru majú z pevných ohnutých konárov alebo z koreňov smreka či borovice, ktoré sa rezali v lete, keď sú najpružnejšie. Ku kostre sa pridávali pevné rebrá, ktoré sa opletali prútmi alebo lubmi. Opálky slúžili pri zbere úrody, kŕmení dobytky či nosení dreva. Podobne sa robili tvrdé a odolné chrbtové koše. Tie boli väčšie a mali rúčku. Používali sa na ne hladké a rovné lieskové konáre, ktoré rástli v dolinách, kde nefúkal vietor. Nosievalo sa v nich nielen seno, ale aj zemiaky.

Morena otvára dvere jari

Naši predkovia si predstavovali, že jar príde skôr, keď zničia Morenu – vládkyňu nad zimou a smrťou. V mnohých dedinách sa táto tradícia zachovala dodnes. Na Smrtnú nedeľu, dva týždne pred Veľkou nocou, oblečú figurínu zo slamy do ženských šiat a utopia ju v potoku alebo spália.

vyfarbi si
kraslicu

Pán doktor, a zlepši sa mi zrak, keď budem jesť veľa mrkvy? Samozrejme, videli ste niekedy zajaca s okuliarmi?

Ján Uličiansky

ŠKRIATOK BREPTÍK

a mandarínka zemiaková

Škriatok Braňo Breptík bol maličkým škriatkom, ktorý mal v živote obrovské šťastie. Pracoval v Rádiu Junior.

Okrem rozprávok pre deti natrčal uši aj pri programoch pre dospelých. Bolo mu jedno, či je to Literárna revue, alebo magazín o poľnohospodárstve. Tento príbeh sa odohral v období, keď sa na poliach húfne zjavoval úhlavný nepriateľ zemiakov – pásavka zemiaková.

NO FUJ!

Voľakedy dávno chodili na zemiačnická aj malí školáci – pionieri. Museli zbierať tie hnusné chrobáky holými rukami do fliaš.

BŔŔŔ!

V súčasnosti ručné zbieranie pásaviek nahradil chemický postrek.

FŔŔŔ!

Zdalo by sa, že problém s pásavkou je už vyriešený, a niet o nej čo v rozhlase hovoriť.

NAOPAK!

„Chemické ošetrovanie polí prináša do poľnohospodárstva veľa otáznikov.“ To už v živom rozhovore vysvetľoval poslucháčom inžinier Vendelín Zemiak. „Pásavka zemiaková bola privezená do Európy so zemiakmi zo Severnej

Ameriky. V polovici minulého storočia ju u nás nazývali aj...“ Inžinier Zemiak zazíval a po krátkej odmlke pokračoval:

„MANDARÍNKA zemiaková. Niektorí ľudia toto pomenovanie používajú dodnes.“
CRŔŔN!

V štúdiu sa náhle ozvalo zvonenie telefónu.

Redaktorka ho zdvihla a povedala vlúdny hlasom:

„Dobrý deň, vitajte v našom živom vysielaní, koho máme na linke?“

Z telefónu, ktorý bol prepojený do vysielania, sa ozvalo:

„Koho? To ani nescite znac. Ale odkážte tomu Bramborovi Gruľovitému, že tá páskovaná potvora, co mi zežrala celú úrodu, neni mandarínka... ale mandelinka. MAN-DE-LIN-KA!“

TRESK!

Keď neznámy volajúci buchol telefónom, Vendelín Zemiak sa ohradil: „V živote by som predsa nepovedal, že mandarínka zemiaková sa volá mandarínka zemiaková!“

„Tak predsa?“ prekvapila sa redaktorka. „Myslela som si, že ste chceli povedať mandarínka zemiaková a nie mandarínka zemiaková!“

CHICHICHI...

Každému, kto už z aspoň trochu poznal škriatka Breptíka, bolo jasné, že všetky brbty spôsobil on. Preskakoval z hosta na moderátorku poľnohospodárskeho magazína a tak ich doplietol, že jeden po druhom dookola opakovali:

„MANDARÍNKA sa nevolá MANDARÍNKA... ale MANDARÍNKA!“
MOJE NERVY!

Poslucháči sa nakoniec predsa len dozvedeli, že chemické postrekovanie zemiakových polí môže byť naozaj neekologické.

Škriatok Breptík si to však nevypočul do konca. Dvere vysielacieho štúdia sa otvorili,

aj keď nad nimi svietilo červené svetlo. Dnu potichu vstúpila jedna z redaktoriek Rádia Junior. Zamávala prekvapenej redaktorky za mikrofónom a tvárila sa, že sa nič nedeje... ja sa iba pozriem, komu z vás v tejto chvíli škriatok Breptík sedí za uchem, a keď s ním vyjdem von, dám mu takú mandarínku, že sa z toho nespamätá!

A tak sa aj stalo. Poriadne mu vyčistila žalúdok.

„Toto sa už nesmie opakovať! Rozumel si?“

„Rozumel, ale neviem si pomôcť,“ bránil sa škriatok a namosúrene hľadel pred seba.

„Braňo, veď budeme všetkým poslucháčom na smiech,“ dohovárala mu už miernejšie.

„Každý robí to, čo vie,“ tvrdil škriatok Breptík zanovito. „Cukrár pečie cukrovinky, taxikár vozí ľudí a škriatok Breptík šepká ľuďom do ucha brbty. To je lo-gic-ké!“

Redaktorka pokračovala: „Nechápeš, že keď šarapatíš v živom vysielaní, si pre redaktorov niečo ako mandelinka zemiaková?“

„Čože?“ prekvapil sa Breptík.

Redaktorka pokračovala:

„Ak v živom vysielaní našepkávaš hlásateľom a ich hosťom všelijaké jazykové kotrmelce, si pre nich... áno, škodca!“

Škriatok Breptík sklonil hlavu a začal fňukať.

„Takže ma už viac nechcete?“

„Breptík. ak mi sľúbiš, že s tým neustálym komolením slov prestaneš, určite sa nejako dohodneme,“ usmiala sa redaktorka zmierlivo.

Toto vyzeralo naozaj vážne. Dalo by sa to prirovnať k tomu, ako keby dieťa muselo sľúbiť rodičom, že už nikdy nečľupne v topánkach do mláky, že v živote už nesiahne

po sladkostiach pred obedom alebo že sa už nikdy nehodí o zem, ak mu niečo navždy zakážu.

NO, NEVIEM...

Redaktorka odišla domov a škriatok ostal sám. Utiahol sa do svojho peleštea, prezliekol sa do pásikovanej pyžamy a tvrdo zaspal.

Vyzeral ako tá pásavka zemiaková, spiaca na zemiakovom liste. Alebo, ak chcete, ako mandelinka.

Breptík mal ťažké sny. Snívало sa mu, že do veľkej sklenenej fľaše padajú škriatkovia v pásikavých pyžamách a štvrajú sa po sebe ako nejaká chrobač.

Ďalší sen bol o tom, ako uteká pred postrekovačom, ktorý ho s veľkým hukotom naháňa a chce ho postriekať nejakou jedovatou gebuzinou.

OOUOOU...

Dúfajme, že sa z toho vyspí a nabudúce si už dá lepší pozor.

ČI...?

Pokračovanie nabudúce.

Dobré správy z Trenčína

Tešíme sa, že posolstvo dobrých správ z knižiek ilustrátora Martina Smatanu sa šíri ďalej.

Tentoraz nás potešili správičky o dobrých skutkoch z dielne žiakov 3. B pani učiteľky Mgr. Eriky Bobotovej zo ZŠ na ulici L. Novomeského v Trenčíne.

Postavil som pre vtáky krmidlo.
Martin Vašek

Kúpila som mojej susede šaty na narodeniny. Lebo po nich strašne túžila.
Viktória Nosálek

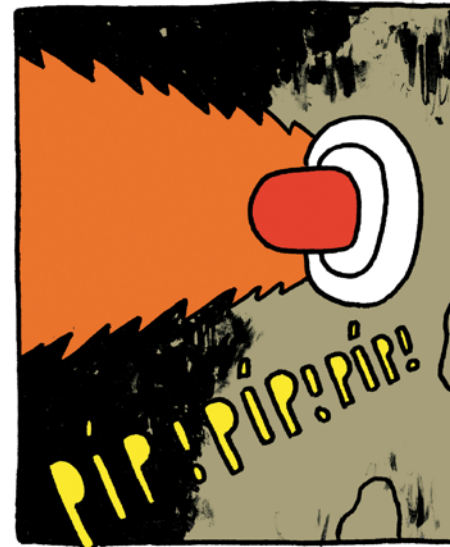
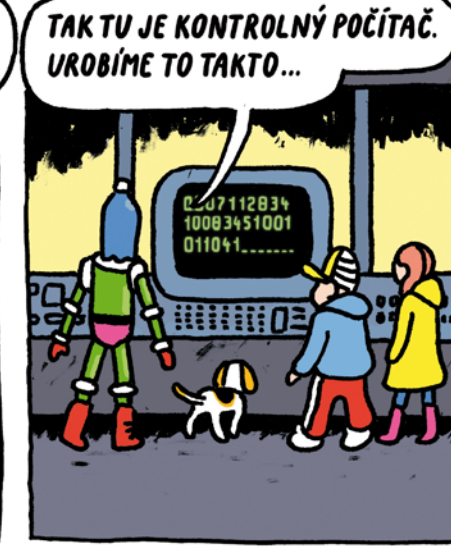

Opravil som vtáčiu búdku.
David Kimle

Bol som vozit' vozičkára.
Vladimír Bagín

MAREK RUBEC & ANDREJ KOLENČIK
TOVÁREŇ STRATENÝCH SNOV 17.

POKRAČOVANIE NABUDÚCE.

AGÁTA, KDE SI?

Agáta sa stále nudí. Jej najväčší sen je mať mobil. Keď sa jej želanie konečne splní, je najšťastnejšia na svete. Vypustí všetko okolo seba a vníma len mobil, s ktorým je spojená cez palec. Čo sa však nestane?! Mobil ju doslova a do písmena pohltí. Ocitne sa v jeho vnútri, kde platia celkom iné pravidlá a žije v ňom plno čudných bytostí. Ako napríklad zákerný vírus Trejsy. Vráti sa Agáta ešte niekedy domov, kde na ňu čaká brat Oskar a nič netušiaci rodičia?

Oskar sedel dlho do noci nad stolom a viazal si mušky na rybačku. Všimol si, že sestrin mobil začal odrazu svietiť a blikať. Najprv pozrel na hodinky, a keď zistil, že je už jedna hodina v noci, napomenul ju:

„Agáta, nemala by si už náhodou spať? Kazíš si oči, keď sa takto v noci pozeráš na displej!“

V izbe však bolo ticho a to už bolo podozrivé aj Oskarovi. Obzrel sa a všimol si, že na Agátinej posteli okrem mobilu nikto neleží.

„Čudné,“ pomyslel si. Veď nevidel nikoho vyjsť z izby... Že by šla Agáta za mamou? Ale nechávala by si tu mobil? Veď ho ani nepustí z ruky...

Podišiel k posteli a zobral ho do ruky.

Vnútri mobilu to spôsobilo katastrofu. Agáta aj Trejsy doslova stratili zem pod nohami. Mobil sa tak naklonil, že Agáta visela len na rukách, ktorými sa pevne držala fotoaparátu a Trejsyho končatiny.

Oskar zrazu držal mobil pred sebou, takže aj Agáta videla jeho tvár.

„Trejsy, pozri, toto je môj brat!!! Oskaaar! Počuješ ma?“ snažila sa Agáta kričať na Oskara.

Oskar ju však vôbec nepočul. Skúmavým pohľadom pozoroval mobil a rozmýšľal, prečo Agáta nechala na ňom svietiť kameru.

„Počuj, Trejsy, čo keby som sa Oskarovi na chvíľku ukázala?“ napadlo Agáte.

Trejsy zaváhal.

„Už som ti hovoril, že by sme mali byť nenápadní,“ hneval sa vírus.

„To je pravda... ale je to niečo, čo nie je dovolené. A ty predsa sám hovoríš, že robíš rád zle...“

Toto na Trejsyho zafungovalo.

„Máš pravdu. Podme to skúsiť. Ale len na chvíľku.“

Trejsy priblížil multifunkčnú končatinu ku kamere a urobil si z nej skrutkovač. Odstránil ním malé skrutky na kamere a šikovne ju otočil na Agátu.

Agáta sa jej pevne chytila a jej hlava sa ocitla priamo pred kamerou. Nedočkavo poprosila Trejsyho:

„Rýchlo zapni kameru, lebo si ma nevšímne.“

Trejsy stlačil gombík a pred vyjaveným Oskarom sa zrazu na displeji zjavila Agátina tvár. Usmiala sa a povedala:

„Ahoj, Oskar!!!“

Keď Oskar na displeji zbadal sestru, otvoril ústa a nedokázal nič povedať. Na chvíľu si myslel, že sa zaplo nejaké video, ale nemohlo sa predsa spustiť samo od seba!

„Agáta, kde si?!“ dostal konečne zo seba.

„Tu v mobile... v tom, ktorý máš v ruke!“ snažila sa vysvetliť Agáta Oskarovi.

Ten bol však v takom šoku, že už zo seba nevydal ani hláska.

„To by už stačilo,“ zahlásil Trejsy a vytiahol skrutkovač, aby kameru vrátil na svoje miesto.

„Počkaj ešte chvíľu!“ prosila ho Agáta.

Ale Trejsy sa nedal. Mal toho Agátinho vymýšľania akurát dosť.

Ako sa to celé skončilo, dozviete sa v novej knižke vydavateľstva Bublina Agáta, kde si?

Naša šálka kávičky

My sme žiaci štvrtej triedy, (Že by?!)
čo zbožňujú rôzne vedy. (Či nezbedy?!)
Ypsilony, tabuľky, (Alebo aj machuľky?!)
to sa vryje do našej gebuľky. (Písanky?!)
Kávičku my ešte nepijeme, (Skôr rozlejeme?!)
ale so Slniečkom pracujeme. (Bojujeme?!)

Takto sa nám predstavili žiaci 4. A pani učiteľ'ky
Mgr. Eleny Peckovej zo ZŠ s MŠ Pod hájom
v Dubnici nad Váhom a poslali nám 14 šálok
kávičky, každú z jednej hlavičky. Veľmi sa nám
páčili a osviežili nás milými obrázkami a vtipnými
textami. Rovnako potešili aj ilustrátora knihy Káva
Davida Soboňa.

Mám jeden veľký sen, byť upratovačkou len.
Tamara Trepáčová

Zuby idú malej sestre,
je to u nás teraz pestré.
Dieťa kričí, dieťa kaká,
pohroma nás všetkých čaká.
Stále plakať neprestáva,
zachráni to iba káva.
Podľa mojej skromnej mienky
radšej kávu ako plienky.

Adam Dohňanský

Jedného dňa mama uvarila pre tata kávu.
Mama sa však pomýlila,
pekne mu ju osolila.
Tatovi to chutilo.
Fúj!
Julko Marton

Konečne odchádzame na dovolenku! Celý týždeň
sa budeme len kúpať a opaľovať! To bude paráda!
Dávid Buchcár

Dobré ráno s rodičmi :)
Tomáš Tomša

VÝSLEDKY SÚŤAŽI

SLNIEČKO Č. 6

SRDCE NA MIESTE
Z tých, ktorí nám správne
napísali, že najvyšší vrch
Vysokých Tatier je Gerlachovský
štít, sme vyžrebovali
nasledujúcich výhercov: Mareka
Žáka z Trebatíc, Karin Solňakovú
zo Sloviniek a súrodencov
Magdalénku a Oskara
Svitkovcov z Banskej Bystrice.

O PEKNEJ KNIŽKE
Z tajničky ste sa dozvedeli,
že ilustrátorka knihy Eleny
Čepčekovej Meduška sa volá
Katarína Vavrová. Vydavateľstvo
Perfekt poslala túto peknú
knížku žiakom 4. ročníka ZŠ
vo Vitanovej s pani učiteľ'kou
Jurčiovou, Mykhalovi Kulibabovi
zo ZŠ Bruselskej v Košiciach
a Martinke Rolnej z Bratislavy.

VYČÍTANKY
Z autorov pekných vyčítaniek,
vydavateľstvo Bukik odmenilo
knížkou Eniki beniki Mateja
Dilského zo Žiliny, Dávida
Andrého z Lelesa a Martinu
Drugovú zo ZŠ v Povinej.

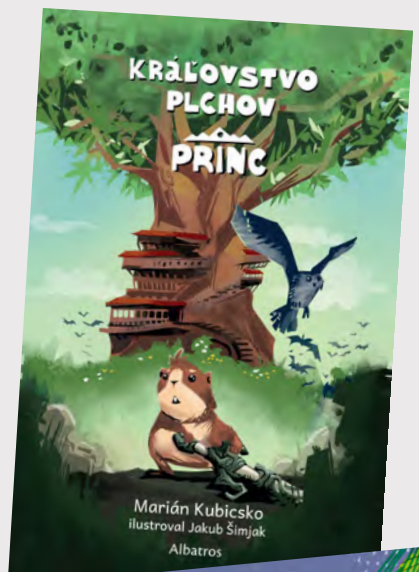
KÁVA
Z veľkého množstva vašich
pekných, vtipných obrázkov
a príbehov sme sa dozvedeli,
aké miesto vo vašej rodine
zohráva kávička. Peknou knihou
sme odmenili béčkarov pani
učiteľ'ky Eriky Bobotovej zo ZŠ
Novomeského v Trenčíne, žiakov
4. A pani učiteľ'ky Mgr. Eleny
Peckovej zo ZŠ s MŠ Pod hájom
v Dubnici nad Váhom a Alžbetku
Gajdošovú z Košíc.

Vyčítanka
Päťkrát päť je dvadsaťpäť,
babka drží v rukách med.
Prišli za ňou hladoši,
zjedli ho a odišli.
Matej Dilský, Žilina

Zasláním odpovede dáva účastník
súťaže súhlas so spracovaním svojich
osobných údajov pre potreby vyžrebo-
vania a zasielania výhier. Šesť mesiacov
po žrebovaní budú korešpondenčné
lístky a listy s odpoveďami na súťažné
otázky skartované a e-maily vymazané.

Instagram: [slniecko_casopis](#)
Facebook: [@casopisSlniecko](#)

Vydavateľstvu Albatros Media
ďakujeme za pekné knihy,
ktoré venovalo výhercom
našich súťaží.

SLNIEČKO

UMELECKÝ MESAČNÍK
PRE ŽIAKOV 1. – 5. ROČNÍKA ZŠ
Založené v Matici slovenskej v roku 1927
Vydáva Slovenské literárne centrum,
štátna príspevková organizácia
Ministerstva kultúry SR.
IČO: 31752381, Evidenčné číslo: EV3197/09

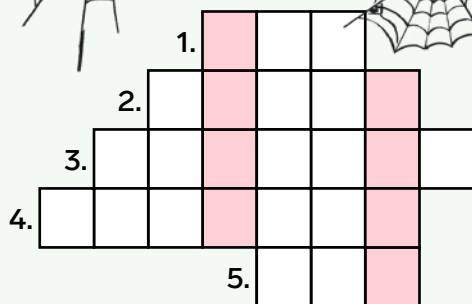
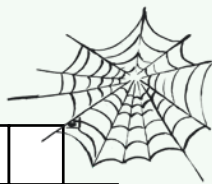
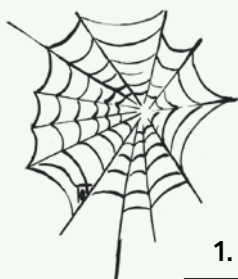
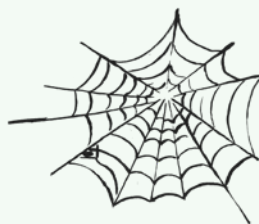
Adresa redakcie: Nám. SNP 12,
812 24 Bratislava.
Telefón: 02/20473513
e-mail: slniecko@litcentrum.sk
Šéfredaktorka: Lubica Kepštová
Redaktorka: Kristína Soboň
Grafická úprava: Janka Bálík
Obálku nakreslila: Nikola Aronová
Nevyžiadané rukopisy redakcia nevracia
Číslo vyšlo 23.3. 2023

Tlač KASICO, a. s., Hagarova 9,
831 51 Bratislava
Rozširuje ARES, spol. s r. o.
Elektrárnská 12091, 831 04 Bratislava
Telefón: 0800141911
Mediaprint-Kappa Pressegrasso, a. s., Bratislava
Slovenská pošta, Uzbecká 4, 820 14 Bratislava
Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta
Cena jedného výtlačku je 1,50 €
Ročné predplatné 15,00 €

O PEKNEJ KNIŽKE

Aj keď je ešte jar, nezaškodí pomýšľať na to, ako budete tráviť letné prázdniny. Slobodne a bezstarostne, v horách či pri vode, alebo u starých rodičov. Prázdniny však nemusia byť iba o zábave. Na vlastnej koži si to skúsili dvaja hrdinovia knižky Zuzany Liškovej, ktorí sa stali pomocníkmi a doslova pravými rukami svojich babičiek. Chlapec z mesta sa musí postarať o záhradu svojej starkej s chorým srdiečkom. A ten druhý – chlapec z dediny – zas zostane trčať v rozhorúčenom byte a strážiť starú mamu, ktorá často zabúda. Chalani majú veľkú zodpovednosť, ale aj zmysel pre humor. Nechýba im ani O2H, bez ktorej sa tak, ako bez H₂O, na tomto svete nedá žiť. Obidvom hrdinom vtipnými obrázkami dodal odvahu aj skvelý ilustrátor Jozef Gl'aba.

V doplňovačke sa skrývajú krstné mená našich statočných hrdinov. Vydavateľstvo ZUM ZUM pošle knihu s autorkiným venovaním trom z vás, ktorí budú mať šťastie pri žrebovaní. Tajničku nám pošlite do 25. apríla na adresu Slniečko, Slovenské literárne centrum, Námestie SNP 12, 812 24 Bratislava alebo na e-mail: slniecko-sutaze@litcentrum.sk.

1. semenka v makovici
2. postrach siedmich morí
3. beh na dlhú vzdialenosť 42, 195 km
4. meno Anton v Čechách
5. orgán zraku

